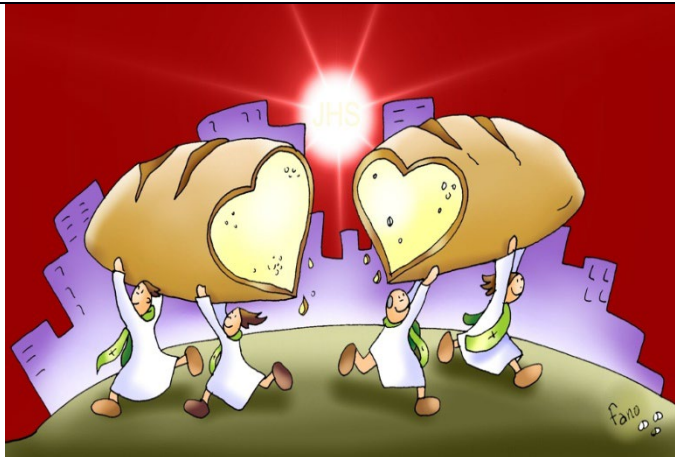

**PARRÒQUIES DE
SANT JOSEP, SANT PAU,
I PALOL D'ONYAR -VILA-ROJA
22 DE JUNY DE 2025
DIUMENGE DE LA SOLEMNITAT
DEL COS I LA SANG DE CRIST
Any 73. suplement núm. 4.222**

DURANT LA SETMANA DEL 23 AL 29 DE JUNY, PREGAREM A SANT JOSEP:

Dilluns 23: Intenció particular **Dimarts, 24:** Mn. Frederic Pujol; Joan Albareda; Joan Sabater Aulet **Dimecres, 25** dif. de la parròquia **Dijous, 26** : Segunda Méndez Pérez; José Franco Castro. **Divendres, 27:** dif. fam. Roig-Díaz **Dissabte, 28:** Pepita Garcia Panadés (aniversari); Carme Font Juvanteny **Diumenge, 29:** Montserrat i Josep

DURANT LA SETMANA DEL 23 AL 29 DE JUNY PREGAREM A SANT PAU:

Dissabte 28: intenció particular
Diumenge, 29: en acció de gràcies

PARÒQUIA DE SANT PAU

Recordem que durant els mesos de Juliol i agost **NO HI HAURÀ LA MISSA EL DISSBTES A LES 8 DEL VESPRE.**

DIADA DE CORPUS – DIA DE CÀRITAS 2025.

Aquest cap de setmana del 21 i 22 de juny celebrem Corpus. I en ell el dia de Càritas. Per això totes les col·lectes de les misses aniran destinades a finançar els serveis de Càritas, tant de de Girona ciutat com la diocesana. Moltes gràcies per la vostra generosa aportació!!

Les mans de Déu

Crist no té ara més cos que el nostre, no té més mans ni peus sobre la terra que els nostres.

Nosaltres tenim els ulls pels quals ell mira amb compassió aquest món, nosaltres tenim els peus amb els que ell camina per fer el bé.

Amb les nostres mans ell beneeix tot el món, nosaltres som les mans, els peus, els ulls de Crist.

Nosaltres som el seu cos.

Utilitzem doncs el do dels nostres cossos perquè Crist visqui en el món, de manera que tots sentin el teu toc de sanació.

Amén

Amb l'Esperit

Sense l'Esperit,
Déu restaria lluny,
amb l'Esperit, Déu està en el nostre cor.

Sense l'Esperit,
Crist seria una figura del passat,
amb l'Esperit, Crist és vivent.

Sense l'Esperit,
l'Evangeli seria lletra morta,
amb l'Esperit, és aliment pel nostre esperit.

Sense l'Esperit,
l'autoritat seria una dictadura,
amb l'Esperit, és un servei als germans.

Sense l'Esperit,
la catequesi seria un garlar estèril,
amb l'Esperit, és força callada que ens apropa a l'Evangeli.

Sense l'Esperit,
l'Església seria una organització més,
amb l'Esperit, és el Cos de Crist

Tenir-ne cura

Creure en la vida és sempre un desafiament per tota persona, sigui creient o no. El que està en joc és el sentit de la vida humana i de la seva història, del seu context i de la seva perspectiva de futur. Pel creient aquest sentit sempre està amarat de Déu, de la seva presència, i també a voltes de la seva absència. Dels valors i de l'estil de viure que impregnen les seves accions i decisions. De la justícia, l'amor i la fraternitat com a eixos vitals del que som. Especialment en els temps que vivim, en un món que es desfà, trencant-se en mil bocins, sotmès a múltiples interessos – no sempre prou legítims- del poder, el diner i l'egoisme. Tants drames de violència, de guerres i morts, d'absència de pau i de nul·la voluntat de trobar-hi solucions. Dels drets dels immigrants, del comerç de persones, d'abusos sexuals, de malmetre la natura,... i tot i més en un reguitzell de greus violacions a la dignitat de la persona humana, que dificulta l'horitzó per garantir un futur per aquesta humanitat.

Avui, en la diada del Corpus, se'ns recorda als cristians, quin es l'eix central de la nostra fe, i alhora del nostre viure. Ens sentim necessitats que Déu ens cuidi. Que Déu vingui a la nostra vida, conscients de la nostra feblesa i fragilitat parem la mà i l'acollim. Deixem que ens cuidi. Ens deixem cuidar per Déu. En un temps i en un món on tot es precari, on tot es perill i risc, ens hem de deixar cuidar. Déu ve a la nostra existència humana per a cuidar-nos. Ens dona la seva vida perquè tinguem vida. Ens dona l'aliment que ens enforteix, i al mateix temps la força per cuidar i deixar-nos cuidar per ell. El cos i la sang del Crist.

Com a cristians hem de mantenir sempre viva la flama de la nostra esperança. l'Esperança és sempre un cuidar, estar atent i sol·lícit envers els altres. Davant la forta – i greu- crisi de fe que viu la nostra secularitzada societat occidental, hem de tornar a cuidar de la nostra fe. De la imatge de Déu que tinguem en el cor transmeten quelcom, per això és important omplir la vida de contingut del Déu que es dona en el seu Cos i la Sang. En la fragilitat humana, en la debilitat de la fe, en la indiferència envers l'altre hi ha sempre una negligència del cuidar. No cuidem i no ens deixem cuidar.

El nucli de la nostre fe en Jesús és donar. Donar vida que alimenta. Donar experiència d'una manera de fer i d'estar en la realitat del món. És la solidaritat del compartir el que soc i tinc. Per això Corpus és Càritas. No ho podem oblidar això!!!

No podem perdre'ns en la fragmentació d'idees i valors de la nostra cultura del Youtube, o d'altres xarxes socials; del que està de moda en cada moment i època. Allò que defineix l'essència de l'ànima humana és molt més, és la seva capacitat d'estimar, de relacionar-se, de cuidar a les persones i al món. Això és Corpus. Això és Càritas.

Hem de cuidar la nostra mirada compassiva de la realitat del món. Contemplar el dolor dels altres i fer-lo propi és assumir la vida dels altres i posar-nos al seu lloc. Sense jutjar-los. Sense menystenir-los,. És acostar-se a la vida, acollint i estimant a tothom. És descobrir la presència de Déu que ens cuida. Això és Corpus. Això és Càritas.

Jordi Reixach i Masachs
Girona, 22 de juny de 2025